

Кърт Вонегът

Лъжата

Беше ранна пролет. Слабото слънце огряваше немощно стария сив мраз. Върбовите клонки на фона на небето вече показваха златиста плетеница от дебели пухчета, които всеки миг щяха да разцъфнат. Един ролс-ройс се движеше от Ню Йорк към границата на Кънектикът. Зад волана седеше Бен Баркли, чернокожият шофьор.

– Не превишавай разрешената скорост, Бен – каза доктор Ремензел. – Не ме интересува колко нелепи ти се струват подобни ограничения, просто ги спазвай. Не бързае заникъде. Имаме достатъчно време. Напреди всичко възможно да не караш бързо, става ли? – добави докторът.

– Да, сър – отвърна Бен. Той се обърна и заговори с нисък глас на тринайсетгодишното момче, което се возеше на седалката до него, Илай Ремензел, синът на доктора: – Пролетес не само хората и животните се чувстват добре. Моторите също.

– Хъм – отвърна Илай.

– Всички се чувстват добре – продължи Бен. – Ти не се ли чувстваш добре?

– Чувствам се, разбира се – отвърна Илай глухо.

– Трябва да се чувстваш добре, след като отиваш в това хубаво училище – каза Бен.

Хубавото училище беше „Уайтхил“, Марстън, Масачузетс, частно училище за момчета. Ролс-ройсът пътуваше натам. Илай трябваше да се запише за новата учебна година, а баща му, който го бе завършил през 1939 година, да участва в събранието на настоятелите.

– Не ми се вярва това момче да се чувства добре, господин докторе – обади се Бен след малко. Не го каза кой знае колко сериозно. Беше по-скоро пролетен брътвеж.

– Какво има, Илай? – попита докторът разсеяно. Той проучваше чертежите на едно разширение от трийсет стаи, което трябваше да се пристрои към мемориалното общежитие „Илай Ремензел“ – наречено на името на пра-прадядо му. Чертежите бяха разгънати върху малката дъбова масичка, монтирана на облегалката на предната седалка. Беше масивен, достоен мъж, лекар, лечител заради самото лечение, защото се бе родил богат като шахът на Иран. – Безпокои ли те нещо? – попита той Илай, без да вдига поглед от чертежите.

– Не – отвърна Илай.

Красивата му майка, Силвия, седеше до доктора и четеше проспекта на училището „Уайтхил“.

– На твоето място – каза тя на сина си, – щях толкова да се вълнувам, че да не мога да се владее. Най-добрите четири години от целия ти

живот ще започнат съвсем скоро.

– Аха – отвърна Илай. Не й показа лицето си. Остави я да разговаря с тила му, с кръглата топка щръкнала кестенява коса над колосаната яка.

– Питам се колко ли Ремензел са учили в „Уайтхил“? – продължи Силвия.

– Все едно да попиташ колко души са мъртъвците в гробището – отвърна докторът. – Всички до един.

– Ако всички Ремензел, които са ходили в училището, бяха номерирани, кой номер щеше да е Илай? – продължи да пита Силвия. – Това имах предвид.

Въпросът подразни доктор Ремензел. Според него той не издаваше добър вкус.

– Това не е нещо, върху което трябва да се води статистика.

– Опитай се да познаеш – настоя жена му.

– О... Трябва да се прегледат всички архиви, чак от края на осемнайсети век. И трябва да решиш дали да причислиш всичките Шофийлд, Хейли и Маклилън.

– Моля те, опитай да познаеш... – продължи Силвия. – Само хората, чиито имена са били Ремензел.

– О! – Докторът сви рамене, прошумоля с чертежите. – Може би трийсет.

– Значи Илай ще бъде трийсет и първи! – възкликна жена му, възхитена от числото. – Ти си номер трийсет и първи, скъпи – каза тя на тила на сина си.

Доктор Ремензел отново прошумоля с чертежите.

– Не искам да ходи насам-натам и да приказва такива глупости... като тази с номер трийсет и едно.

– Илай не е толкова глупав – възрази Силвия. Тя беше жизнена, амбициозна жена, без никакви собствени пари. Беше омъжена от шестнайсет години, но все още проявяваше искрено любопитство към фамилиите, които са били богати от няколко поколения. – Ей така, от любопитство, а не защото искам Илай да тръгне да приказва кой поред е, ще прегледам архивите. Точно това ще правя, докато ти си на събранието, а Илай прави, каквото трябва, за да се запише.

– Добре – каза доктор Ремензел, – направи го.

– Непременно. Според мен тези неща са интересни, независимо, че ти не мислиш така. – Тя зачака да получи възражение, но такова не последва. Обичаше да спори с мъжа си за нейната липса на въздържаност и неговата прекалена въздържаност, обичаше да казва в края на подобни

разговори: „Е, в сърцето си аз съм една обикновена провинциалистка и винаги ще си остана такава. Боя се, че ще трябва да свикнеш с този факт“.

Но сега докторът не искаше да играе тази игра. Чертежите на пристройката му се струваха по-интересни.

– Новите стаи ще имат ли камини? – попита Силвия. В няколко стаи от най-старото крило на общежитието имаше красиви камини.

– Това на практика би удвоило цената на строежа – отбеляза докторът.

– Искам Илай да е в стая с камина, ако е възможно.

– Тези стаи са за завършващите ученици.

– Помислих си, че по някакво изключение...

– Какво изключение имаш предвид? – повдигна вежди докторът. – Искаш да кажеш, че трябва да изискам да дадат на Илай стая с камина?

– Не да изискаш...

– А да настоя категорично?

– Може би в сърцето си съм най-обикновена провинциалистка – каза Силвия, – но като гледам този проспект с всички сгради, които носят имената на хора от фамилията Ремензел, като се замисля за миналото и стотиците хиляди долари, дарени от тях за стипендии, просто не мога да не предположа, че на човек с това име се полага нещо допълнително.

– Позволи ми да заявя съвсем категорично – натърти доктор Ремензел, – че не можеш да искаш нищо специално за Илай. Абсолютно нищо!

– Разбира се, че няма – отвърна Силвия. – Защо винаги смяташ, че ще те злепоставя?

– Не смятам.

– Но все пак мога да мисля, каквото си мисля, нали?

– Щом трябва...

– Трябва – каза тя весело, без капка разкаяние и се наведе над чертежите. – Смяташ ли, че тези хора ще харесат стаите?

– Кои хора?

– Африканците. – Имаше предвид трийсетте африканци, приети в училището по молба на Държавния департамент. Общежитието се разширяваше заради тях.

– Новите стаи не са само за тях. Няма да има сегрегация.

– О! – възкликна Силвия и се замисли, след което попита: – А има ли шанс Илай да попадне в една стая с някого от тях?

– Съквартирантите на новопостъпилите се определят чрез жребий –

отвърна докторът. – Това също е записано в брошурата.

– Илай? – повика сина си Силвия.

– М?

– Как би се чувствал, ако те сложат в една стая с някой от африканците?

Илай сви рамене неспокойно.

– Това няма ли да те безпокои?

Илай отново сви рамене.

– Предполагам, че всичко ще бъде наред.

– В негов интерес е да бъде – обади се докторът.

Ролс-ройсът настигна един стар шевролет в невероятно лошо състояние. Задната му врата беше завързана с тел. Доктор Ремензел погледна небрежно към шофьора и изведнъж, обзет от вълнение и радост, каза на Бен да продължи да успоредно с него.

След това се наведе през скута на Силвия, свали стъклото на прозореца и се провикна към шевролета:

– Том! Ей, Том!

Мъжът беше съученик на доктора от „Уайтхил“. Той носеше вратовръзка с емблемата на училището и я размаха весело, щом го видя. След това посочи сина си, седнал до него, и с горда усмивка и кимане показа, че момчето постъпва в „Уайтхил“.

Доктор Ремензел посочи рошавия тил на Илай и също се усмихна и заклати радостно глава. През свистящия въздушен поток между двете коли двамата се уговориха да се срещнат за обяд в „Холи Хаус“, Северен Марстън – заведението, чийто основен бизнес бе да обслужва посетителите в Уайтхил.

– Добре – каза докторът на Бен Баркли. – Карай нататък.

– Знаеш ли – обади се Силвия, – мисля, че някой трябва да напише статия. – И тя се обърна назад, за да погледне старата кола, която сега се тресеше далече назад. – Наистина.

– За какво? – попита докторът. Забеляза, че Илай се е свлякъл надолу на седалката. – Илай – смъмри го той рязко, – седни нормално. – И отново се обърна към Силвия.

– Повечето хора смятат, че тези частни училища са нещо снобско, само за хората с пари, но това не е истина. – Тя запрелиства брошурата и намери цитатът, който я интересуваше. – „Основен принцип на училището «Уайтхил» е, че на нито едно момче не бива да бъде отказван прием, само поради факта, че родителите му не са в състояние да платят образованието му. Ръководена от това разбиране, приемната комисия

всяка година подбира 150 най-заслужаващи и обещаващи момчета сред 3000 кандидати, независимо дали родителите им са в състояние да им осигурят пълната такса от 2200 долара. Онези, които се нуждаят от финансова подкрепа, я получават до пълно задоволяване на нуждите си. В някои случаи училището поема дори облеклото и пътуванията на своите ученици. “Силвия поклати глава. – Това е изумително! Повечето хора не си дават сметка какво означава подобно нещо. На практика всеки може да учи в „Уайтхил“.

– Ако е достатъчно умен – отбеляза докторът.

– Благодарение на фамилията Ремензел – добави Силвия с гордост.

– И на още много други хора.

Тя продължи да чете:

– „Началото на сегашният фонд «Стипендии» е поставено от Илай Ремензел през 1799 г., когато той дарява на училището 40 акра земя в Бостън. «Уайтхил» все още притежава дванайсет от тях, чиято стойност, според съвременни оценки възлиза на 3 000 000 долара.“

– Илай! – извика докторът. – Седни като човек! Какво става с теб?

Илай се надигна, но почти веднага след това отново започна да се свлича, като снежен човек в ада. Имаше причина за това. Всъщност имаше причина да му се ще да умре или да изчезне. Нямахте сили да я изрече. Истината бе, че не го бяха приели в „Уайтхил“. Беше се провалил на приемните изпити. Родителите му нямаха и понятие за това, защото той бе видял ужасното известие в пощенската кутия и го беше скъсал.

Доктор Ремензел и жена му въобще не се съмняваха, че синът им ще бъде приет. Просто не можеха да си представят, че е възможно Илай да не учи в „Уайтхил“ и затова не се бяха интересували какво е направил на изпитите, не си бяха задали въпроса защо все още не са получили писмо.

– Какво ще трябва да направи Илай, за да се запише? – попита Силвия, когато ролс-ройсът пресече границата на Роуд Айлънд.

– Не знам – отговори докторът. – Предполагам, че е станало доста объркано. Формуляри в четири екземпляра, бюрокрация... И приемните изпити са нещо ново. По мое време директорът просто разговаряше с момчетата. Оглеждаше ги, задаваше им няколко въпроса и казваше: „Честито“.

– А казвал ли е понякога „съжалявам“?

– Разбира се. Ако се появяше невъзможно глупав кандидат... Трябва да има летва. Винаги е имало. Момчетата от Африка също минаха изпита, както всички останали. Приеха ги не само защото Държавният

департамент иска да поддържа добри отношения с държавата им. За това бяхме категорични. Момчетата трябваше да отговарят на изискванията.

– И отговаряха ли? – попита Силвия.

– Така смятам – отвърна доктор Ремензел. – Чух че всички са приети и са взели същия изпит, като Илай.

– Труден ли беше изпитът, скъпи? – обърна се Силвия към сина си.

– М-м – промърмори Илай.

– Какво? – попита майка му.

– Да.

– Радвам се, че имат високи изисквания – заяви тя и си даде сметка, че това, което каза, е доста глупаво. – Разбира се, че имат. Затова училището е толкова известно. Затова и тези, които го завършват, се справят толкова добре по-късно в живота.

Силвия продължи да разглежда проспекта на „Уайтхил“. Отвори на картата, на която бе изобразена територията на училището и се зачете в имената, увековечаващи фамилията Ремензел – убежището за пойни птички „Санфърд Ремензел“, ледената пързалка „Лилънд Ремензел“, общежитието „Илай Ремензел“. След това прочете на глас четиристишието, отпечатано в горния ъгъл на картата:

„Нощта се спуска леко
над скъпия «Уайтхил».
В сърцата ни той тихо,
завинаги се е приютил“

– Знаеш ли – отбеляза Силвия, – училищните песнички звучат толкова грапаво, когато ги четеш, а когато ги чуеш в изпълнение на някой хор, ти се струва, че са най-красивите думи на света и чак ти се доплаква.

– Хъм – отвърна доктор Ремензел.

– Някой от фамилия Ремензел ли е написал това?

– Мисля, че не. Чакай... Това е новата песен... Не я е писал човек от фамилията. Том Хайлър я написа.

– Онзи в старата кола, която задминахме ли?

– Разбира се! Том я написа. Спомням си!

– Значи я е написало момче на стипендия? Това е ужасно мило. Нали е бил на стипендия?

– Баща му беше обикновен автомонтъор от Марстън.

– Виждаш ли в какво демократично училище отиваш, Илай? – каза Силвия.

Половин час по-късно Бен Баркър спря лимузината пред „Холи Хаус“ – разнебитена странноприемница, с двацет години по-стара от Републиката. Намираше се на края на комплекса „Уайтхил“ и оттам се виждаха покривите и кулите на училището, стърчащи над девствената зеленина на убежището за пойни птички „Санфърд Ремензел“.

Освободиха Бен Баркли с колата за час и половина. Доктор Ремензел въведе Силвия и Илай в познатия свят от месингови орнаменти, старинни часовници, старо дърво, приятна прислуга, елегантни храни и напитки.

Илай, ужасен от това, което неминуемо щеше да се случи, при влизането си непохватно се блъсна в един голям часовник, накара го да проплаче.

Силвия се извини и отиде до тоалетната. Доктор Ремензел и Илай застанаха на прага на трапезарията, където ги посрещна една сервитьорка и ги поздравя по име. Настаниха ги на маса под масления портрет на един от тримата възпитаници на „Уайтхил“, станали президенти на Съединените щати.

Трапезарията бързо се изпълваше със семейства. Всяко от тях водеше със себе си поне по едно момче на годините на Илай. Някои от тях носеха униформите на училището – черни, със светлосини лампази и емблеми на джобчетата. Няколко, като Илай, които нямаха право да ги носят, само се надяваха да бъдат приети.

Докторът си поръча мартини, обърна се към сина си и заговори:

– Майка ти смята, че тук ти се полагат някои специални привилегии. Надявам се ти не мислиш така?

– Не мисля – отвърна Илай.

– Бих се почувствал ужасно неудобно – продължи докторът с достойнство, – ако някога чуя, че си използвал името Ремензел, за да получиш нещо, което не ти се полага.

– Зная – отвърна Илай съкрушено.

– Тогава всичко е наред – кимна докторът. Нямахте какво повече да каже по въпроса. Поздравя съдържано няколкото души, които познаваше, и се зачуди за кого ли е запазена дългата банкетна маса край стената. Реши, че е за някой спортен отбор. Дойде Силвия и се наложи да напомнят на Илай с остър шепот, че трябва да стане, когато към масата се

приближи жена.

Майка му бе пълна с новини. Бе успяла да научи, че дългата маса е за трийсетте момчета от Африка.

– Обзалагам се – каза тя, – че тук сега има повече цветнокожи, отколкото са идвали, откакто е построена странноприемницата. Колко бързо се променят нещата в наши дни!

– Права си, че се променят – кимна доктор Ремензел, – но грешиш, че тук са идвали малко цветнокожи. Не забравяй, че те са сторили железопътната линия.

– Така ли? Колко вълнуващо! – Тя се огледа наоколо като птичка. – Мисля, че всичко тук е вълнуващо. Ще ми се и Илай да имаше униформа.

Доктор Ремензел почервения.

– Не му се полага – отсече той.

– Знам – отвърна Силвия.

– Стори ми се, че се каниш да поискаш разрешение от някого веднага да я облече.

– Не бих направила такова нещо! – възрази Силвия, леко обидена. – Защо вечно се притесняваш да не те злепоставя?

– Добре, остави това. Извинявай.

Лицето на Силвия отново светна. Тя улови ръката на Илай и хвърли сияещ поглед на мъжа, който бе застанал на прага.

– Ето го най-любимият ми човек на света, след вас двамата! – Имаше предвид доктор Донълд Уорън, директорът на училището „Уайтхил“. Слабият, прехвърлил шейсетте мъж продължаваше да стои на прага и да обсъжда с управителя подготовката за африканците.

В този момент Илай рязко се изправи и побягна от трапезарията. Искеше да остави зад себе си кошмара. Блъсна доктор Уорън грубо, за да мине покрай него, въпреки че той го познаваше много добре, въпреки че го повика по име. Директорът погледна след него с тъга.

– Дявол да го вземе! – възкликна доктор Ремензел. – Това пък какво беше!?

Нямаха много време да разсъждават, защото доктор Уорън ги видя и бързо се запъти към масата им. Поздрави ги, без да крие смущението си заради Илай. Попита ги дали може да седне при тях.

– Естествено! – покани го доктор Ремензел сърдечно. – Ще бъде чест за нас! Боже мой!

– Не, няма да обядвам – каза Уорън. – Ще бъда на дългата маса с новите момчета. – Видя, че на масата има пет стола. – Очакват ли

някаго?

– Срещнахме Том Хайлър и сина му по пътя – отговори доктор Ремензел. – Ще дойдат всеки момент.

– Добре, добре – промърмори доктор Уорън неспокойно и пак погледна в посоката, в която изчезна Илай.

– Момчето на Том е прието в училището, нали? – попита Ремензел.

– М-м? О... да, да. Прието е.

– И той ли е на стипендия, като баща си? – поинтересува се Силвия.

– Това не е учтив въпрос – хвърли й ядосан поглед мъжът ѝ.

– Извинете ме – каза Силвия.

– Не, не... в наши дни този въпрос е напълно уместен – възрази Уорън. – Вече не пазим в тайна тази информация. Напротив, гордеем се със стипендиантите си, те самите също имат основания да се гордеят от себе си. Момчето на Том получи най-високите оценки, които някога са получавани на приемните изпити. За нас е чест, че избра нашето училище.

– Ние така и не научихме какви са резултатите на Илай – каза доктор Ремензел. Каза го с шеговито примирение, сякаш не очакваше сина му да се е справил кой знае колко добре.

– Предполагам – обади се Силвия, – че е някъде в добрата златна среда. – Предположението ѝ се основаваше на успеха на Илай от началното училище, където варираше между среден и ужасен.

Директорът доби изненадан вид.

– Не съм ли ви съобщил резултатите му?

– Не сме се виждали от изпитите – напомни му Ремензел.

– Писмото, което ви изпратих...

– Какво писмо? – учуди се доктор Ремензел. – Получавали ли сме писмо?

– Писмото, което ви изпратих. – Уорън добиваше все по-изненадан вид. – Писмото, което ми бе най-трудно да напиша.

Силвия поклати глава.

– Не сме получавали писмо.

Доктор Уорън се отдръпна назад и лицето му доби болезнен вид.

– Лично го пуснах в пощата. Преди две седмици.

Доктор Ремензел сви рамене.

– Пощите в Америка рядко губят писма, но не е изключено и това да стане.

Доктор Уорън опря глава на дланите си.

– Боже мой! Боже мой! Изненадах се, че виждам Илай тук. Не

мислех, че би искал да дойде с вас.

– Но той не дойде на разходка – каза Ремензел. – Дойде да се запише.

– Искам да знам какво беше писмото – обади се Силвия.

Доктор Уорън вдигна глава и скръсти ръце.

– Ето какво беше писмото, и това са най-тежките думи, които някога съм изричал: „Длъжен съм да ви уведомя, че въз основа на успеха от началното училище и резултатите от приемните изпити, стигнахме до заключението, че вашият син и мой добър приятел Илай, няма да е в състояние да се справи с работата, която изискваме от учениците на «Уайтхил». – Доктор Уорън овладя гласа си, погледна спокойно. – Да приемем Илай в училището, да изискваме от него да се справи със задачите, които поставяме на питомците си, би било както нереалистично, така и жестоко“.

Трийсетте момчета от Африка, придружени от учители, дипломати и служители на Държавния департамент, започнаха да влизат в трапезарията в колона по един.

Влезе и Том Хайлър, който нямаше представа, че нещо не е наред. Поздрави Ремензел и Уорън весело, сякаш животът не можеше да бъде по-хубав от това.

– Ако искаш, ще поговорим за писмото малко по-късно – каза Уорън и стана. – Сега трябва да тръгвам, но след това...

– Умът ми блокира – простена Силвия. – Умът ми напълно блокира!

Том Хайлър и синът му седнаха. Хайлър погледна менюто пред себе си, плесна с ръце и възкликна:

– Гладен съм! Какво ще ми препоръчате? – След това попита: – А къде е синът ви?

– Излезе за малко – отговори Ремензел глухо.

– Трябва да го намерим – обърна се Силвия към мъжа си.

– Всяко нещо с времето си, всяко нещо с времето си – отвърна той.

– Писмото... – продължи тя. – Илай е знаел за него. Намерил го е и го е скъсал. Разбира се, че го е направил! – Разплака се, защото мислеше за капана, в който се е хванал синът ѝ.

– В момента не ме интересува особено какво е направил Илай – отбеляза доктор Ремензел. – В момента повече ме интересува как ще реагират някои други хора по този повод.

– Какво искаш да кажеш? – попита Силвия.

Докторът се изправи внушително, ядосан, изпълнен с решимост.

– Искам да кажа, че смятам да проверя доколко бързо някои хора тук могат да променят решенията си.

– Моля те! – възкликна Силвия. Опита се да го задържи, опита се да го успокои. – Трябва да го намерим. Това е най-важното.

– Най-важното – възрази Ремензел, – е Илай да бъде приет в „Уайтхил“. След това ще го намерим и ще го доведем.

– Но, скъпи...

– Никакво „но“ – прекъсна я докторът. – Тук присъстват повечето от членовете на съвета на настоятелите. Всеки от тях е близък мой приятел или близък приятел на баща ми. Ако кажат на Уорън, че Илай влиза, значи влиза. След като има място за толкова други, ще се намери място и за него.

Той се изправи и бързо отиде до една маса на близо, на която се хранеше симпатичен, строг на вид господин. Това бе председателят на съвета.

Силвия се извини на объркания Том Хайлър и сина му и излезе, за да потърси Илай.

Попита няколко души и най-накрая го откри. Беше навън – седнал съвсем сам на една пейка, сред люляци, които тъкмо започваха да цъфтят.

Чу как майка му се приближава по застланата с чакъл пътека, но не помръдна от мястото си.

– Разбрахте ли вече – попита той, – или все още трябва да ви кажа аз?

– За теб ли? – попита тя внимателно. – За това, че не си приет? Каза ни доктор Уорън.

– Аз скъсах писмото му.

– Мога да те разбера. Аз и баща ти непрекъснато ти внушавахме, че непременно трябва да учиш в „Уайтхил“, че никакво друго училище няма да свърши работа.

– Сега се чувствам по-добре – каза Илай. Опита се да се усмихне и разбра, че не му е трудно да го направи. – Сега, след като всичко свърши, се чувствам много по-добре. Опитах се да ви кажа няколко пъти... просто не можах. Не знаех как.

– Аз съм виновна за това, не ти.

– Какво прави татко?

Силвия толкова бе погълната от мисълта, че трябва да успокои сина си, че бе забравила за мъжа си. Сега си даде сметка, че доктор Ремензел е на път да допусне зловеща грешка. Тя не искаше Илай да бъде приет в

„Уайтхол“, разбираше каква жестокост е това.

Не можеше да каже на момчето какво прави баща му, така че промърмори:

– Ще дойде след минутка, скъпи. И той разбира. Почакай тук, аз ще отида да го доведа.

Но не се наложи да ходи чак до странноприемницата. В този момент едрият мъж излезе навън и видя жена си и сина си. Приблжи се до тях. Изглеждаше стъписан.

– Е? – подкани го Силвия.

– Те... те отказаха... – отвърна той, ужасно потиснат.

– Така е най-добре – каза Силвия. – Наистина... Изпитвам облекчение.

– Кой е отказал? – намеси се Илай. – Какво е отказал?

– Членовете на съвета – отговори доктор Ремензел, без да погледне никой от тях в очите. – Помолих ги да направят изключение в твоя случай... да преразгледат решението си и да те приемат.

Илай се изправи. На лицето му за миг се бяха изписали срам и смайване.

– Какво? – попита той и в гласа му нямаше нищо детско. След кое-то дойде гневът. – Не трябваше да правиш това! – каза той на баща си.

Доктор Ремензел кимна.

– Вече ми го казаха.

– Така не се прави! – възкликна Илай. – Ужасно! Не трябваше!

– Прав си – отвърна доктор Ремензел. Прие укора смирено.

– Сега аз се срамувам! – добави Илай и показа, че наистина е така.

В объркването си доктор Ремензел не можа да намери силни думи.

– Извинявам се и на двама ви – каза той. – Постъпих много лошо.

– Сега един Ремензел вече е искал нещо – обади се Илай.

– Предполагам, че Бен все още не се е върнал с колата. Ще го почакаме отвън. Не искам повече да влизам там – поклати глава баща му.

– Един Ремензел вече е искал нещо... сякаш Ремензел са нещо повече от другите – каза Илай.

– Не мисля, че... – започна докторът, но не довърши, изречението му увисна във въздуха.

– Какво не мислиш? – настоя жена му с озадачено изражение на лицето.

– Не мисля – отговори доктор Ремензел, – че ще дойдем тук отново.

КРАЙ

© 1962 Кърт Вонегът
© 1994 Владимир Германов, превод от английски

Kurt Vonnegut
The Lie, 1962

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1273>]